

Phonar

Veritas P4 Next

Nincs hely a világon, ahol a német műszaki innováció és mérnöki munka ne örvendene általános elismerésnek, amióta Németország létezik, a **Made in Germany** címke menőnek számít, szinte önmagában felér egy jól bejáratott márkanévvel. Ki tudja miért, az ország szórakoztatóelektronikai ipara mégsem tudott profitálni ebből, nem nagyon maradt aktív német gyártó, amelyet egy sorban emlegethetnénk a hifi élő klasszikusaival. Ha csak a hangsugárzókat nézzük, valamivel biztatóbb a helyzet, itt már igényes tömeggyártókkal is büszkélkedhetnek, míg a manufaktúrák közül talán az inspiráló Dánia közelsége miatt éppen a Phonar igyekszik a legnagyobb sikerrel, hogy specialistaként mind széleskörűbb ismertségre tegyen szert.

A Veritas sorozat a Phonar középkategóriája, melynek pont a közepére érkezett a P4 Next modell. Keveset tudni még a róla, annyira új típus, hogy egyelőre sem a gyártó honlapja, sem a katalógusa nem említi, de társaitól markánsan különböző külsejét elnézve talán megelőlegezhetjük neki a küszöbönálló generációváltás előhírnökének címét. Jó kiállítás példány, mértékkel termetes, vagyis nem egy óriás, de már elég nagy hozzá, hogy bárki komoly padlón állóként tekintsen rá. Elhelyezése nem feltétlen problémamentes, a tekintélyes dobozmélységet határozott dőlésszöggel toldották meg, ami ugyan egész légiessé teszi a konvencionális hasábalakot, de tovább növeli a hátsó faltól tartandó távolságot, így az ideális pozíció keresése közben a hátsó reflexnyílásokkal megáldott P4 könnyen a szoba közép-vonalának környékén található magát.

Amit lehetett, kihozott a Phonar a szögletes befoglalóformából, a hátrafelé döntött trapézoldalú hasábstest az egyetlen, folytonos ívben lemeztett elülső oldalélekkel együtt kimondottan csinos

megjelenést eredményez, amihez a sorozattársak lekerekített ki-képzésű papucsánál jobban illik a Credo Optimustól az élettöréssel együtt kölcsönvett sarkos talapatzatforma. A küllem fényét a fa-furnéros felület csak átvitt értelemben emeli, hiszen a tesztpéldányok fóliázásszerűen hibátlan dióborítása a szokásosnál is mattabb, kitapintható rajta a fa erezete. A hangsugárzó 2,5 utas rendszert alkotva a bevett rend szerint sorakoznak a 3 centi vastag frontpanelbe süllyesztve, a két egyforma, 13 centis mélyközép-sugárzó változatlanul tűnik a korábbiakhoz képest, a többiekben alkalmazott 29 mm-es csipogó helyén viszont egy 25 mm-es textil dómos típust találunk, a keresztváltó 700 és 2.500 Hz-nél osztja szét közöttük a munkát. Hátral a felső harmadban egy szerényebb, míg lejjebb egy jóval öblösebb reflexport nyit utat a mélyhullámoknak, alul két pár, tehát kettős erősítést is lehetővé tevő, míves banánaljazat válik a terminál díszére, de a fő érdekesség ezúttal a hármas kapcsolókivezetés, velük a magashangátvitel szintje emelhető meg szűk-ség esetén 1 ill. 2 dB-lel. A P4

Next előlapjára az oldalélek ívét követő, a megszokott feketénél pár árnyalattal világosabb, fémesen szürke, felül a hangszórókeretbe mélyedő csapokkal, alul mágnesekkel rögzített selyem védőkeretet illeszthetünk.

Hangminőség

Igen választékos, finoman lágy tónusú, méltóságteljes a hangvétel a hegedűversennyel, a javában bejáratós Veritas-pár középtartománya terhelve ugyan még kiabál kissé, de ezt leszámítva már most is nagyon kidolgozott, összeszedett hangzást nyújt. Semmiképpen sem visszafogott, de nem is az a harsány, feltűnősködő fajta, a kimondottan alapos részletezés nála eszköz és nem cél, az imponálóan mély felbontást a zene szolgálataiba állítja, nem nyúl kommersz eszközökhöz, nem parádézik öncélú magamutogató módjára. Nagyon érti a dolgát, remekül láttatja a szimfonikus zene összetettségét, rétegződéseit, a világ legtermészetesebb dolgaként mutatja meg a nagyzenekari színpadkép minden szegletét. Vagyis a téralkotás is az erősségek közé tartozik, szabatosan, eszköztelesen, magától értetődően építi fel a sztereóképet, olyan összhatást produkál, ami előtt önkéntelenül is ott ragadna az ember. A tuttik persze nem teljesen meggyőzőek, a nagy kivezérlés mellett egyelőre erőltetett középsáv a már most is tekintélyes nyomatékkel bíró mélytartomány minden igyekezete ellenére még enyhén elszínezi a karaktert, ám a pazarul megszólaltatott hegedű és kürtök azt ígérik, hogy ezt a kis

szépséghibát idővel egész biztosan levetkőzik a P4-ek. Az operahangzás emocionálisan már most is teljesen készen van, felszabadultan áradó, nyílt az előadás, nyoma sincs benne me-revségnek, a tenor gyakorlatilag hibátlan, de az epizódszerepet kapó szoprán is kellemes, a férfikórus kiérletlensége remélhetőleg csak a kevés üze-mórának tudható be, úgy tűnik tehát, klasszikusokból kiválóra vizsgázik a Phonar újdonsága.

Amikor a Pawnshop-koncert markánsabban megcsillogtatja a magas-tartományt, az is kiderül, hogy jelen környezetben semmi szükség az átvitel kiemelésére, alapállásban kiválóan igazodik a felső sáv a hangképhez, hitelesen szólnak a csörgők, éretten pengenek a cinek, a hangsugárzó nem vesz el a valóságból és nem is tesz hozzá, az enyhe lekerekítés inkább a felvétel-készítők keze munkáját dicséri. A hely-színrajz most is nagyon szemléletes, nem nehéz az atmoszférikus koncert közepébe képzelni magunkat, adott a műértő, zenei poénokat késedelem nélkül lereagáló közönség, a laza könnyedséggel, élénk tempóban játszó, enyhén bohém banda, mi más is kívánhatnánk még az aktívan pihentető szórakozás-hoz? Például magas színvonalú hang-szerkezelést, de annak sincs híján a hangkép, igazából nincs is kit kiemelni a szereplők közül, annyira egyenletes a megszólalás, de talán a zongorát mégis, olyan akkordokat villant elő kísérőként a sűrűből, amiket csak nagy ritkán sikerül felfedezni.

Hogy Sting sem okoz csalódást, azon kár is meglepődni, ízléssel berendezett a hangtér, kiváló helyszínt ad az enyhén mélytónusú, fűszeres éneknek. Mögötte az átlagosnál jóval összetettebb, díszítésekben gazdag a zenei háttér, határozottan, de érzéssel súlyoz a basszus, szenvedélyes a gitár-szóló, és most még a gyakran puskaként dörrenő pergő sem borzolja a dobhártyát, szóval igen jól hallgatható rendszert alkot az olasz-angol-német készülékegyüttes. Ha az opera felszabadultan áradó volt, akkor a Deep Purple keményebb gitár- és Hammond-zenéje meg ellenállhatatlanul áradó, a vegytiszta hardrock&roll iskolapéldáját halljuk, sziklaszilárd és súlyos, közben sima, akár a csiszolt márvány.

Nem egyszerű dolog ava-

tottan játszani többszólamú akusztikus gitárzenét, de összeállításunk ezt a feladatot is rátermetten oldja meg, a Guitar Trio-album eszméletlen stabilan, mégis líraian szól, aki hozzám hasonlóan szereti jó hangosan hallgatni az ilyesmit (is), garantáltan örömet leli benne, csak a legkiválóbb hangsugárzók pengetnek ilyen lenyűgözően, egyetlen bizonytalan rezdülés sem hagyja el a membránokat, egyszerre könnyed és feszes, erőteljes és kifinomult, még így, napok múltán felidézve is beleborzong az ember az emlékekbe.

A jó pár évnyi viszont nem látás utáni találkozóm a Phonarral nem is sikerülhetett volna jobban, a ma már korabelinek számító emlékeimben amolyan diszkrétén ellágyuló, leginkább akusztikus klasszikusokra hangolt darabként él a gyártó középkategóriájának középső modellje. Ehhez képest jókorát változott-fejlődött a P4 zenei világa, friss, fiatalos hangja miatt minden mű-fajra nyitott, mégsem egy habkönnyű populáris modell, a zeneiségben nem ismer tréfát, egyértelműen ott a helye a kedvenceim között.

Zajác Tamás

TERMÉK ADATOK

Impedancia:	4 Ohm
Érzékenység:	89 dB
Méretek:	190×961×294 mm
Tömeg:	20 kg
Ár:	540.000,- Ft
Forgalmazó:	Inter Audio
Elérhetőség:	+36-1/468-2175